

Arrest

**nr. 151 177 van 24 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster dient op 5 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 december 2013 wordt de onder punt 1.1.vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekster een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 130.670 van 30 september 2014 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

1.3. Op 19 december 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 3 februari 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) dat de onder punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 februari 2015 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.12.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

M(...), B(...) [...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13/12/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05/08/2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05/08/2011 (zie bevestiging arts dd. 30/01/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 13/12/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel beroept de verzoekster zich nogmaals de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht, en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ook in een derde middel voert de verzoekster een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter, (tweede lid) van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster voert tot slot nog een vierde middel aan, waarbij zij zich wederom beroept op de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De vier middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, tezamen onderzocht.

De verzoekster betoogt in het verzoekschrift als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is.

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoekster zeer ernstig ziek is, en er geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekster onmogelijk terugkan door de ernstige problemen in haar land van herkomst.

Dat deze problemen eveneens aan de oorsprong liggen van haar medische klachten.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijks halve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Dat erkend wordt dat verzoeker tot op heden lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor haar leven/fysieke integriteit en waarbij er noodzaak is tot behandeling.

Dat deze behandeling van het allergrootste belang is, gezien er anders een levensgevaarlijke toestand dreigt te ontstaan.

Verzoekster is al verschillende malen gehospitaliseerd geweest wat toch duidelijk de ernst van de situatie aantoont.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door te gaan afwijzen blijkbaar omdat het één en ander naar de door de arts-adviseur gehanteerde maatstaven al lang genoeg zou hebben geduurd.

Er is nooit het vereiste onderzoek gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheids-verplichting aan de orde is.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de werkelijke behandelingsmogelijkheden door de arts van verwerende partij, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Gezien de etnische achtergrond van verzoekster komt deze overal op de laatste plaats en zijn de medische zorgen, geenszins gegarandeerd.

De behandeling zou in principe gratis moeten zijn, maar gezien de tekorten is deze geenszins gratis met alle gevolgen vanden voor de personen die niet of onvoldoende kunnen betalen.

Het is voor verzoeker totaal onmogelijk om de nodige medische zorgen in zijn land van herkomst te bekomen gezien de tekorten, de etnische achtergrond en hun achterstelling, en de financieel precaire situatie waarin zij verkeert, dit nog naast het feit dat de psychologische klachten van verzoekster nu juist te wijten zijn aan problemen in het land van herkomst en het om deze reden alleen al tegenaangewezen is dat verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.”

en

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing waarin beweerd werd dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst en er dus ook geen onmenselijke behandeling aan de orde kan zijn, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer dient te zijn dan de enkele verwijzing naar algemeen bronnenmateriaal.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet of onvoldoende onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet alleen een grondig onderzoek zou zijn gebeurd en tevens dat lopende behandelingen niet zomaar worden op de helling gezet door zonder enig concreet en realistisch behandelingsvoorstel te gaan stellen dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen uitgewezen worden aangezien daar mogelijkheden zijn om hem te behandelen.

De arts-attaché dient heel concreet aan te duiden in welke instelling, bij welke dokter verzoeker zich kan aanbieden en dienaangaande ook de nodige zekerheden kunnen hebben, eerder dan zomaar artikelen van het internet te plukken en te gaan aannemen dat deze wel juist zullen zijn, dat verzoeker wel behandeld zal kunnen worden.

Dat nochtans geen discussie bestaat over het feit dat verzoeker behandeld dient te worden voor zijn aandoening, en het maar normaal lijkt dat deze behandeling die in België is gestart, ook hier verdergezet wordt, opdat zij succesvol zou zijn.

Dat bovendien niet zomaar kan voorbijgegaan worden aan het feit dat er sprake is van een tekort aan insuline in het land van herkomst.

Dat in het verzoek art. 9 TER VW expliciet werd verwezen naar verschillende gezaghebbende instanties en studies waaruit blijkt dat in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het advies van de arts-adviseur er wel degelijk een groot probleem is inzake én de toegankelijkheid én de beschikbaarheid der noodzakelijke medische zorgen.

De arts-adviseur houdt geen rekening met de inhoud van deze verslagen en negeert ze gewoon ! Er wordt geen repliek geformuleerd doch zomaar gesteld dat alles reeds in een vorige beslissing werd onderzocht.

Dat het duidelijk moge zijn dat in de gemelde levensgevaarlijke omstandigheden de grootste voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden en de inhoud van het advies van de arts-adviseur getuigt van een al te grote lichtzinnigheid."

en

"Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate ver-strekkende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert en indien er nieuwe elementen worden naar vorgebracht zoals daar zijn een verslechterde medische toestand zoals deze blijkt uit medische stukken of nog bepaalde stukken die de onmogelijkheid van behandeling in het land van herkomst aantonen, dat dan toch minstens deze stukken onderzocht worden en er rekening wordt gehouden met deze essentiële informatie en stukken daterend van na de vorige beslissing.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag naar aanleiding van een vorige aanvraag destijds op basis van een paar internetsites en zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand op basis van standaardargumentatie uitspraak gedaan inzake de algemene beschikbaarheid van behandeling in Rusland.

Betreffende de toegankelijkheid van medische zorgen werd geen enkel afdoend en grondig concreet onderzoek gedaan;

Dergelijke aanpak, waarbij zonder enig concreet onderzoek, zonder rekening te houden met alle stukken, zonder rekening te houden met de etnische achtergrond van verzoekster, zonder ook rekening te houden met de levensgevaarlijke situatie die ont-staat bij gebreke aan behandeling, op basis van algemene beweringen zomaar al te gemakkelijk wordt beweerd dat alles kan behandeld worden in Rusland, is totaal uit den boze en is lichtzinnig te noemen.

Het is om deze reden dat destijds hoger beroep werd aangetekend.

Dat ingeval van onderbreking in de behandeling, de gevolgen irreversibel zijn.

Dat dit zeer duidelijk blijkt uit de bijkomend voorgelegde medische stukken.

Het gaat niet op om door standaardargumentatie steeds opnieuw te verwijzen naar een voorgaande beslissing, waarin werd gesteld dat de toegankelijkheid verzekerd is en het één en ander gratis zelfs zou kunnen, terwijl de verschillende stukken die door verzoekster worden voorgelegd het tegendeel aantonen.

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst dit gelet op de verergerde medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing waarin werd gesteld dat geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling met verwijzing naar algemeen bronnenmateriaal van het jaar 2011.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat bovendien door verzoekster bij haar nieuwe aanvraag ook bepaalde stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat de medische zorgen NIET toegankelijk en NIET beschikbaar zijn voor haar OP HEDEN in het land van herkomst.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen;

Dat er nergens enige repliek wordt geformuleerd noch op de grote hoeveelheid nieuwe medische attesten die stellen dat er sprake is van een er verslechterde toestand, en ook niet op de verschillende stukken die aantonen dat er onmogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst.

Nergens wordt medisch bronnenmateriaal vermeld, alles blijft bij gratuite beweringen.”

en

“Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing en een nieuw medisch advies van de arts-adviseur die stelt dat alles al werd onderzocht.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins afdoende standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de adviserend geneesheer destijds werd verwezen naar een aantal internetadressen om te gaan stellen dat behandeling mogelijk is in Rusland, doch alles zich beperkt tot verwijzing en veralgemeningen, zonder echt in concreto enig realistisch voorstel te formuleren.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er voor verzoeker geen duidelijke en voor hem toegankelijke motivering is gegeven in de beslissing.

Dat het verzoekster voorkomt dat de arts-adviseur lukraak een paar internetsites heeft opgesomd die de algemene toestand in Tsjetsjenië omschrijven doch zonder een concreet behandelingsvoorstel voor verzoeker.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een concreet voorstel van behandeling (ziekenhuis, dokter, enz), en door dit niet te doen, er geen duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat zij nergens toelicht op welke wijze de bestreden beslissing haar rechten van verdediging zou schenden, dit nog los van de vraag of de verzoekster zich in voorliggend geschil wel dienstig op deze schending kan beroepen.

Het eerste middel is bijgevolg onontvankelijk wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft.

In de mate dat de verzoekster zich in het eerste, tweede en vierde middel nog op algemene wijze beroept op een schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoekster kan dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Ook deze middelenonderdelen zijn derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en een bevestiging van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat de nieuwe aanvraag onontvankelijk is.

In een bevestiging van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat *“betrokkene in haar aanvraag d.d. 19.12.2014 een standaard medisch getuigschrift voor[legt], opgesteld door dr. [R.V.H.] op 05.12.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 24.10.2014, 04.06.2014, 25.01.2014, 23.04.2014, 13.05.2013, 23.04.2014, 05.04.2013, 28.03.2013, 13.10.2011, 26.05.201, 12.05.2011, 05.11.2013, 05.06.2014, 30.01.2014, 27.08.2014, 12.08.2014, 19.11.2014, 08.04.2014, 05.11.2013, 15.01.2014, 06.02.2014 en 10.05.2011 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 05.08.2011 waarvoor DVZ op 13.12.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”*

Deze motivering die niet kan worden afgedaan als stereotiep, is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door de verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen van de thans bestreden beslissing.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
[...]*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet duiden onmiskenbaar op een gebonden bevoegdheid ter zake: wanneer de gemachtigde vaststelt dat de bij de aanvraag overgelegde elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dan vermag hij niets anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Waar de verzoekster stelt dat er sprake is van een blijvende medische aandoening die verergerd is, merkt de Raad op dat de verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering. De verzoekster legt niet concreet uit waarin precies de verslechtering van de medische toestand zou zijn gelegen, noch hoe die

verslechtering zou kunnen blijken uit een vergelijking tussen de bij de aanvraag van 5 augustus 2011 gevoegde elementen en de bij de onderhavige aanvraag voorgelegde elementen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zelf aangeeft dat het om een blijvende medische aandoening gaat. Aldus betwist noch weerlegt de verzoekster de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat het om exact dezelfde aandoeningen gaat als beschreven in de medische attesten voorgelegd in het kader van de eerdere aanvraag van 5 augustus 2011. Het staat dus buiten betwisting dat de beide aanvragen gestoeld zijn op dezelfde medische aandoening(en).

De vaststelling van de gemachtigde, hierbij verwijzend naar een bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 30 januari 2015, dat uit het nieuwe standaard medisch getuigschrift en de bijlagen kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van de verzoekster ongewijzigd is en dat slechts opnieuw de eerder aangehaalde gezondheidstoestand wordt bevestigd, waarop reeds uitgebreid werd ingegaan in de beslissing van 13 december 2013, kan derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekster toont alleszins het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekster er nog op wijst dat zij in haar huidige aanvraag tevens elementen heeft aangehaald omtrent de situatie in haar land van herkomst en de onmogelijkheid tot behandeling aldaar, dient de Raad op te merken dat zulks nog niet maakt dat het om een andere gezondheidstoestand gaat die niet eerder werd ingeroepen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde informatie duidelijk slechts "*nuttige inlichtingen*" betreft aangaande de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, en niet de medische problematiek of de voorgeschreven behandeling van deze medische problematiek zelve. Gelet op het feit dat de verzoekster reeds in haar eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet behoorde de nuttige inlichtingen voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid van deze wet over te maken, kan een bijkomende inlichting geen nieuw element uitmaken dat een nieuw onderzoek ten gronde zou noodzaken. Er anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch incorrect om enkel de elementen betreffende de medische problematiek zelve te vergelijken en om de bij de tweede aanvraag gevoegde informatie omtrent het land van herkomst niet te beschouwen als een nieuw element.

Tevens moet worden benadrukt dat de gemachtigde geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer hij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en hij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Waar de verzoekster hekelt dat geen (nieuw) onderzoek werd gevoerd naar de ziekte-toestand zelf, naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst en waar zij de verweerder verwijt geen rekening te houden met de gevolgen van een terugkeer naar dit land, gaat zij eraan voorbij dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat er geen onderzoek ten gronde kan en moet worden gevoerd.

De verzoekster gaat tevens meerdere malen in op de motieven van de beslissing van 13 december 2013 en van het daaraan ten grondslag liggende advies van de ambtenaar-geneesheer, waarbij de vorige aanvraag *d.d.* 5 augustus 2011 ongegrond werd verklaard. Zo verwijt de verzoekster het de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde behandelingen niet concreet te hebben onderzocht, de ambtenaar-geneesheer zou zich hebben beperkt tot het verwijzen naar een aantal internetadressen zonder een concreet en realistisch behandelingsvoorstel voor de verzoekster en zou hij bronnenmateriaal van 2011 hebben gehanteerd. Dienaangaande dient te worden herhaald dat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet los staat van de wettigheid van de beslissing waarbij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen. Bovendien blijkt uit de voorliggende gegevens dat de verzoekster tegen de beslissing van 13 december 2013, waarbij de eerdere aanvraag van 5 augustus 2011 ongegrond werd bevonden, een beroep heeft ingesteld bij de Raad. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 130.670 van 30 september 2014. De beslissing van 13 december 2013 is bijgevolg definitief en de rechtszekerheid gebiedt daarom dat haar wettigheid vast staat. De verzoekster kan zich thans niet meer op een gebeurlijke onwettigheid in de beslissing van 13 december 2013 beroepen om de nietigverklaring te bekomen van de thans bestreden beslissing van 3 februari 2015. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat de exceptie van illegaliteit

overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, niet kan worden aangewend als middel ten aanzien van definitieve, individuele administratieve rechtshandelingen (zie onder meer RvS 28 januari 2010, nr. 200.235).

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat de uiteenzetting van de verzoekster niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

De verzoekster toont niet aan dat de door de verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten enig door haar aangebracht nuttig stuk in rekening te nemen. Er blijkt dan ook niet dat de verweerder niet op basis van een correcte feitevinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. In de mate dat de verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, moet worden gesteld dat dit beginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De gemachtigde kon in deze zaak echter slechts vaststellen dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, en hij was, gelet op artikel 9*ter*, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, dan ook verplicht deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid ter zake kan niet dienstig worden aangevoerd dat het optreden van de verweerder het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.6. De aangevoerde middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE